

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: L. D.**, nar. „X“, statní příslušnost Ukrajina, adresa pro doručování: „X“, zastoupené Mgr. Štěpánem Jaklem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 157/30, 412 01 Litoměřice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2014, č.j. OAM-92/ZA-ZA14-K01-2014, E.č. B002022,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 19.5.2014, č.j. OAM-92/ZA-ZA14-K01-2014, E.č. B002022, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n z a p l a t i t** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **13,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Štěpánu Jaklovi se odměna **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, ve znění jejího doplnění ze dne 17.6.2014, podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2014, č.j. OAM-92/ZA-ZA14-K01-2014, E.č. „X“, jímž bylo o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

V žalobě žalobkyně uvedla, že se domnívá, že byla v řízení o udělení azylu zkrácena na svých právech, a že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, ustanovení § 14a o azylu, neboť se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť se domnívá, že v případě návratu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, a ustanovení § 10a písm. a) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.

V doplnění žaloby ze dne 17.6.2014 žalobkyně zdůraznila, že o udělení mezinárodní ochrany požádala s ohledem na aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině. V této souvislosti žalobkyně doplnila, že žalovaný však dospěl k závěru, že oblast, kde žalobkyně pobývala, je relativně klidná. Žalovaný dále uvedl, že změnu situace na Ukrajině nelze považovat za nový důvod pro meritorní přezkoumání. Žalobkyně však tato tvrzení žalovaného rozporuje. Dle žalobkyně totiž dochází k narušování územní celistvosti Ukrajiny a okupaci některých území ruskými ozbrojenými silami. Zároveň dochází k prudkým bojům mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty. Je zejména pácháno násilí mezi ukrajinským a ruským obyvatelstvem, demonstrace včetně útoků na zahraniční novináře, pozorovatele a civilisty. S ohledem na tyto skutečnosti se žalobkyně domnívá, že po návratu na Ukrajinu by jako ukrajinský státní občan byla vystavena mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, případně vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalobkyně taktéž uvedla, že překážku, jež jí brání ve vycestování, spatřuje ve skutečnosti, že okupační části Ukrajiny došlo k narušení její územní celistvosti, jakož i v tom, že ukrajinské obyvatelstvo neruského původu je vystavováno perzekucím. V tomto směru žalobkyně rovněž odkázala na prohlášení ředitele odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, a to PhDr. Tomáše Haišmana, ze dne 22.2.2014, jenž prohlásil, že Česká republika umožní občanům Ukrajiny zůstat na jejím území do vyřešení situace na Ukrajině.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě, jež soudu předložil spolu se správním spisem, navrhl její odmítnutí pro absenci zákonných náležitostí, popř. její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. V této souvislosti odkázal na písemnosti obsažené v předloženém správním spisu, když má za to, že postupoval řádně a plně v souladu se zákonem o azylu, jakož i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný ve vyjádření rovněž zmínil, že v případě žalobkyně se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když na základě její předchozí žádosti ze dne 2.5.2011 jí mezinárodní ochrana na území České republiky nebyla udělena. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila podanou žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozhodnutí žalovaného potvrdil rozsudkem ze dne 27.9.2012, č.j. 28 Az 6/2012-48, když podanou žalobu zamítl. Následně podanou kasační stížností Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 23.1.2014, č.j. 5 Azs 16/2012-50. Žalovaný dále zmínil, že žalobkyně podala blanketní žalobu označenou jako „žalobu proti rozhodnutí správního orgánu“ a následně „žádost o přiznání odkladného účinku žaloby“, a že neobdržel žádné doplnění žaloby. K blanketní žalobě žalovaný doplnil, že v řízení proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba mj. obsahovat i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, označení napadeného rozhodnutí a den jeho

doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení účastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Dle žalovaného podaná žaloba tyto zákonem požadované náležitosti postrádá, a vzhledem ke skutečnosti, že blanketní žaloba nebyla doplněna, navrhl její odmítnutí.

Pokud se týká situace na Ukrajině, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s touto skutečností dostatečně vypořádal. K námitce hrozby nuceného vycestování žalovaný uvedl, že řízení o udělení mezinárodní ochrany není řízením o povinnosti cizince vycestovat z území České republiky. Nutnost vycestovat z území České republiky dle žalovaného dopadá na každého cizince, jehož řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, pokud si další pobyt na jejím území neupraví za pomoci institutů, které právní řád standardně nabízí cizincům pro úpravu jejich pobytu v České republice. Pokud se jedná o obavy žalobkyně ohledně jejího návratu na Ukrajinu, žalovaný tyto obavy v rámci správního řízení shledal jako nedůvodné.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť ustanovený zástupce žalobkyně a žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Před vlastním meritorním projednáním žaloby se soud nejprve zabýval tím, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení, a zda zde naopak nejsou dány zákonné důvody pro odmítnutí žaloby, jak to bylo ostatně navrženo žalovaným. Soud v tomto směru konstatuje, že v projednávané věci neshledal, že by jakkoliv byly dány zákonné důvody pro odmítnutí žaloby. Soud přitom vyšel ze skutečnosti, že žalobkyně byla dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu oprávněna rozhodnutí žalovaného napadnout správní žalobou, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení žalobkyni. Z předloženého správního spisu, a to konkrétně z protokolu o převzetí žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně předmětné rozhodnutí převzala dne 4.6.2014. Tento den je pak zapotřebí považovat za den doručení rozhodnutí žalobkyně ve smyslu běhu lhůty pro podání správní žaloby podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 32 odst. 1 zákona o azylu. Dnem určujícím počátek lhůty počítané podle dnů byla tedy v případě žalobou napadeného rozhodnutí středa 4.6.2014 a 15 denní lhůta pro podání správní žaloby tak skončila ve čtvrtek 19.6.2014.

Žaloba byla soudu osobně doručena dne 9.6.2014. Podání žalobkyně označené jako žádost o přiznání odkladného účinku žalobě bylo soudu rovněž doručeno osobně, a to dne 17.6.2014. Jak již ze samotného označení tohoto podání vyplývá, žalobkyně se jím primárně domáhala, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Žalobkyně však v tomto podání taktéž mj. uvedla, což je pro danou věc zcela zásadní, že *o udělení mezinárodní ochrany požádala vzhledem k současné bezpečnostní situaci na Ukrajině*. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, dospěl k závěru, že: „ ... rozšířený senát se přiklonil k definici žalobního bodu provedené druhým senátem, podle něhož je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle §71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti

správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.” V kontextu nyní posuzované věci, kdy stěžejním předmětem sporu je okolnost, zda opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.3.2014 obsahovala nové skutečnosti, na jejichž podkladě měla být tato žádost ze strany žalovaného po věcné stránce projednána, je třeba shora předestřené vyjádření žalobkyně, z něhož zřetelně vyplývá, že důvodem její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla současná bezpečnostní situace na Ukrajině, s přihlédnutím k judikатурním závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považovat za žalobní bod ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. V návaznosti na tento závěr je tak třeba podání žalobkyně ze dne 17.6.2014, a to bez ohledu na skutečnost, jak bylo žalobkyní samo označeno, taktéž pokládat za doplnění žaloby ze dne 9.6.2014, a to minimálně v rozsahu shora zmíněného vyjádření žalobkyně, tj. žalobního bodu. Tomuto postupu soudu ostatně koresponduje i judikatura Nejvyššího správního soudu, dle níž *přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví - a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení - naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Při výkladu mezi práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2014, č.j. 5 Afs 16/2003-56). Závěrem je třeba doplnit, že podání ze dne 17.6.2014, jež je soudem po obsahové stránce posuzováno jako doplnění žaloby, bylo soudu osobně doručeno téhož dne, a tedy před uplynutím lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, pročez bylo podáno v zákonné lhůtě, v níž je stále možné s ohledem na dikci ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. žalobu rozšířit i o další žalobní body. Lze tak uzavřít, že s ohledem na shora uvedené skutečnosti soud neshledal, že by bylo nutné žalobu odmítnout pro absenci zákonných náležitostí, jak bylo navrženo žalovaným.*

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je uvedeno, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

V ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu je pak uvedeno, že: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*

V souzené věci je zásadním předmětem sporu okolnost, zda opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.3.2014 obsahovala nové skutečnosti, na jejichž podkladě měla být tato žádost ze strany žalovaného po věcné stránce projednána. S tím pak následně souvisí stěžejní otázka, zda žalovaný správně vyhodnotil opakovanou žádost žalobkyně jako nepřipustnou, a zda z tohoto důvodu mělo být správní řízení o této žádosti zastaveno.

K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se již mnohokrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, jenž např. v rozsudku ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, uvedl, že: *Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*

V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud taktéž dospěl k závěru, že z dikce ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá nutnost **kumulativního splnění dvou podmínek** pro to, aby bylo možné **opakovanou žádost věcně projednat**: 1) je nutno uvést **nové skutečnosti nebo zjištění**; 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2009, č.j. 4 Azs 23/2009-64, v němž judikoval, že: *„Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, posoudit žádost jako nepřipustnou.“*

Za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti, tj. dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, taktéž uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgán je*

*povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. **Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout.***“

Z právě uvedeného vyplývá, že pokud žadatel v opakované žádosti uvede nové skutečnosti nebo zjištění, přičemž tyto nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, je správní orgán **povinen** o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany **meritorně rozhodnout**. Pokud naopak žadatel v opakované žádosti žádné nové skutečnosti či zjištění neuvede, jedná se tak o nepřipustnou žádost dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, a správní orgán řízení o takové žádosti z tohoto důvodu zastaví. V tomto směru soud doplňuje, že správní orgán teprve až v rámci věcného projednání žádosti je oprávněn meritorně posoudit, zda nově uplatněná skutečnost představuje takovou skutečnost, jež je schopna z hlediska hmotněprávního ovlivnit postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a tedy, zda se jedná o relevantní novou skutečnost, a nikoliv o účelovou či nedůvodnou skutečnost nebo zjištění. Správní orgán tak není oprávněn v rámci odůvodnění rozhodnutí, jímž je zastaveno řízení o žádosti o udělení mezinárodní z důvodu její nepřipustnosti, hodnotit, zda tvrzení žadatele, jež považuje za novou skutečnost či zjištění, je důvodné či nikoliv. Tento závěr je totiž správní orgán oprávněn učinit **pouze v rámci věcného projednání žádosti**. V odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany není správní orgán oprávněn takový závěr učinit, neboť v tomto odůvodnění je povinen toliko uvést, zda opakovaná žádost žadatele obsahovala nové skutečnosti či zjištění.

Jak již bylo shora zmíněno, soud si u žalovaného vyžádal správní spis včetně podkladů ve věci předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 2.5.2011 a následně z předloženého správního spisu zjistil tyto podstatné skutečnosti.

O (první) žádosti žalobkyně ze dne 2.5.2011 bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 1.2.2012, č.j. OAM-134/ZA06-K01-2011, Ev.č. B000762, tak, že se žalobkyni dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14a zákona o azylu mezinárodní ochrana neuděluje. V tomto případě žalobkyně jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedla, že **nemá vízum, že nechce jet na Ukrajinu, a že chce žít legálně se svojí rodinou**. Jiné důvody žalobkyně neměla. V žádosti ze dne 13.3.2014 žalobkyně jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany mj. uvedla, že **na Ukrajině je nyní chaos, a že tam je nestabilní situace**. Na Ukrajině jsou **nepořádky, je tam v podstatě válka**, protože se z důvodu nebezpečné situace tam bojí jet. K tomuto doplnila, že byla vdaná, její manžel však následkem dlouhodobé nemoci zemřel, je zvyklá žít v České republice, a proto neví, co by na Ukrajině dělala.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný tvrzení žalobkyně, jímž odůvodnila svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a které z podstaty věci považovala za nové skutečnosti, nevyhodnotil jako nové skutečnosti. Dle žalovaného žalobkyně v předmětné žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu.

Žalovaný totiž po věcném přezkumu tvrzení žalobkyně vyhodnotil jako účelové, když jejím jediným smyslem a účelem bylo toliko dosažení meritorního projednání její opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru doplnil, že na Ukrajině nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace ve vztahu k žalobkyni prezentovaným důvodům, které by mohly založit opodstatněnost nové žádosti žalobkyně. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně neuvedla a žalovaný v rámci správního řízení ani nezjistil ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině žádnou novou skutečnost dle zákona o azylu, jež by odůvodňovala a vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí.

Dle soudu komparací předestřených důvodů, jimiž žalobkyně odůvodnila své dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dle zákona o azylu, jednoznačně vyplývá, že žalobkyně v pořadí druhou žádost ze dne 13.3.2014 zdůvodnila zcela odlišně oproti první žádosti ze dne 2.5.2011. V prvním případě žalobkyně toliko uvedla, že nemá vízum, a že nechce jet zpět na Ukrajinu. V druhém případě však žalobkyně jako primární důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedla aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině. Dle soudu je tak nesporné, a lze proto učinit dílčí závěr, že **každá žádost** o udělení mezinárodní ochrany **byla** ze strany žalobkyně **odůvodněna zcela odlišně**. V tomto ohledu je tedy závěr žalovaného, že žalobkyně obě žádosti odůvodnila shodně, a že tedy ve druhé žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, zjevně nesprávný. Tvrzení žalovaného tak nemá oporu v předloženém správním spise, neboť z něho vyplývá přesně opačný závěr, než k jakému dospěl žalovaný.

S žalovaným lze proto souhlasit pouze ohledně jeho tvrzení, že žalobkyně v obou případech v žádostech o udělení mezinárodní ochrany shodně uvedla totožné důvody, jež ji vedly k opuštění její vlasti, tj. Ukrajiny. Jednalo se primárně o rodinné důvody. Potud je tedy možno se ztotožnit s tvrzením žalovaného. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se však již nelze ztotožnit s tvrzením žalovaného, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla žádné nové skutečnosti v porovnání s první žádostí ze dne 2.5.2011.

Soud má za to, že žalovaný pochybil, pokud opakovanou žádost žalobkyně vyhodnotil jako nepřípustnou a následně správní řízení o této žádosti s poukazem na její nepřípustnost zastavil. Soud je naopak přesvědčen, že žalobkyně v žádosti nepochybně uvedla nové skutečnosti relevantní z hlediska případného udělení azylu, tj. nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, když novými skutečnostmi je právě aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině. Tímto byla dle soudu splněna první ze dvou podmínek dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, jež je nutno splnit kumulativně. Pokud se týká splnění druhé zákonné podmínky, tj. že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení, soud má za to, že i tato podmínka byla ze strany žalobkyně splněna. Z veřejně dostupných informačních zdrojů je zřejmé, že (bezpečnostní) situace na Ukrajině se začala postupně výrazně zhoršovat na přelomu let 2013 a 2014 [viz demonstrace na náměstí Nezávislosti (Majdan) v Kyjevě, přičlenění Krymu k Ruské federaci, počátek nepokojů na východní části Ukrajiny – především Luhanská a Doněcká oblast], z čehož logicky vyplývá, že žalobkyně tuto skutečnost nesporně nemohla bez vlastního zavinění uvést v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2.5.2011. Lze tak shrnout, že žalobkyně kumulativně splnila obě podmínky dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, jejichž splnění je nezbytným předpokladem, aby správní orgán mohl meritorně rozhodnout o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně tak splnila zákonnou podmínku dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2009, č.j. 4 Azs 23/2009-64).

Vzhledem k uvedeným skutečnostem měl proto žalovaný opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotit jako přípustnou, a následně byl povinen o této žádosti meritorně rozhodnout (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96). Právě až v rámci věcného přezkoumání této žádosti by žalovaný byl oprávněn posoudit, zda žalobkyní uplatněné nové skutečnosti jsou relevantní z hlediska zkoumání důvodů pro udělení azylu, anebo zda se naopak jedná pouze o účelově předložené skutečnosti. Žalovaný však tímto způsobem nepostupoval.

Žalovaný totiž na jedné straně tvrzení žalobkyně ohledně aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině nepovažoval za nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, pročež žádost žalobkyně vyhodnotil jako nepřípustnou. Tento závěr však žalovanému nikterak nebránil v tom, aby tvrzení žalobkyně současně v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumal po věcné stránce, tj. aby zkoumal, zda bezpečnostní situace na Ukrajině skutečně koresponduje s tvrzeními žalobkyně, a následně tvrzení žalobkyně vyhodnotil jako účelové a nedůvodné. Žalovaný tak postupoval vnitřně rozporným způsobem, když na jedné straně vyhodnotil opakovanou žádost žalobkyně jako nepřípustnou, přičemž v takovém případě správní orgán již žádost meritorně nepřezkoumává, neboť k tomu s ohledem na její nepřípustnost není oprávněn, avšak na druhé straně žalovaný i přes uvedené skutečnosti žádost žalobkyně, resp. její tvrzení o aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, meritorně přezkoumal, jak zřetelně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný tudíž postupoval způsobem, který je možný toliko za situace, kdy správní orgán dospěje k závěru, že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvede nové skutečnosti, což však dle žalovaného žalobkyně neučinila.

V návaznosti na výše zmíněné skutečnosti lze shrnout, že žalovaný měl opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.3.2014 vyhodnotit jako přípustnou, neboť žalobkyně v této žádosti uvedla nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto byl následně povinen o této žádosti meritorně rozhodnout. Jelikož však žalovaný tímto způsobem nepostupoval, došlo tímto ze strany žalovaného k porušení ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, a tedy k nezákonnosti, a v důsledku této skutečnosti i k porušení veřejných subjektivních práv žalobkyně, neboť byla tímto nezákonným postupem zbavena možnosti věcného projednání a rozhodnutí o její žádosti. Na tomto závěru zdejšího soudu nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný žádost žalobkyně fakticky meritorně posuzoval, neboť v dané věci je zcela nezbytné, aby žalovaný žádost žalobkyně řádně věcně posoudil a následně o ní meritorně rozhodl. Je tomu tak nejen z výše předestřených důvodů, ale zároveň je v této souvislosti třeba taktéž zmínit, že věcné projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se pojí s odlišnými právními následky (např. odkladný účinek žaloby ex lege, možnost rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí soudem atd.), pokud se týká případného soudního přezkumu správního rozhodnutí, než když správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaví z důvodu nepřípustnosti takové žádosti.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto soudu nezbylo nic jiného, než předmětnou žalobu vyhodnotit jako důvodnou, a výrokem rozsudku ad I) rozhodnutí žalovaného dle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit pro nezákonnost. Zároveň soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. soud výrokem rozsudku ad II), jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 13,- Kč. Ze správního spisu totiž soud zjistil, že jedinými náklady, jež žalobkyně v dané věci uplatnila, je poštovné ve výši 13,- Kč.

Soud usnesením ze dne 1.7.2014, č.j. 42Az 4/2014-23, ustanovil žalobkyni Mgr. Štěpána Jakla, advokáta, zástupcem pro dané řízení. Dle ustanovení § 35 odst. 8 první věty za středníkem s.ř.s. platí, že v případě, že soud ustanoví účastníkovi soudního řízení zástupce pro řízení, hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát. V tomto případě však soud ustanovenému zástupci žalobkyně žádné hotové výdaje, jakož ani odměnu za zastupování žalobkyně, dle zmíněného ustanovení s.ř.s. nepřiznal, neboť ustanovený právní zástupce žalobkyně přiznání odměny, resp. úhradu hotových výdajů, nepožadoval. Rovněž soudu nedoložil, že by v dané věci vykonal jakýkoliv úkon právní služby, za nějž by mu náležela odměna.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8. prosince 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

